

7. Jätkäralli

Instrumentaali

8. Sotien muistot

1. Joko ankarat sotien muistot
ovat hiljalleen häipyneet pois?
Voinko elää vain ohitse käyden,
niin kuin niitä ei ollutkaan ois?
Kun mä vanhuksen kertovan kuulen,
mitä ollut on todellisuus,
alan ymmärtää, miksi se kalvaa,
tulee uniin, kun on hiljaisuus.

2. Viestit ennusti vaikeaa aikaa,
oli ilmassa levottomuus.
Miehet kutsun kun sai rintamalle,
oli tilanne kaikille uus.
Jäivät kodit näin vastuulle naisten,
oli lapset ja karja ja työ.
Päätyi askareet illalla myöhään,
tai vasta kun laskeutui yö.

3. Tiesi Jumala tulevat päivät,
niistä omilleen tietoa toi.
Jonkun heinätyöt välistä jäivät,
yksi kylälle kun profetoi:
"nyt ei kannata korjata heinää,
sitä karjamme tarvitse ei."
Niin kävikin kylässä tuossa,
illä evakkoon matkansa vei.

4. Sydän Karjalan kansalla särkyi,
kun tykkien jylinä soi.
Kodit rakkaat kun käskettiin jättää,
juuri mitään ei pelastaa voi.
Oli nyyttiin vain pantava vaatteet,
kaikki muu tulen ruuaksi jää.
Silmät kyynelten sumentamina
suljettiin kotiveräjää.

5. Ehkä aistivat eläimet murheen,
perheen vahtikin osansa sai,
kodin portailla päätänsä painoi
vasten emännän polvea vain.
Vuoti kyyneleet silmistä koiran,
mitä tuntenut vahti tuo lie.
Ehkä arvasi tulevaisuuden,
perheen mukaan ei veisi sen tie.

6. Kylän karja pian laumaksi koottiin,
sitä johtamaan tyttöset käy.
Kuka huomista miettimään pystyy,
kun matkansa määrää ei näy?
"Härkävaunu vie kotoa poispäin,
ehkä turvaa ja kortteerin saan.
Kodin ikävän, muistojen tuskan
kanssa kohtalotoverin jaan."

7. Näki kauhusta laajenneet silmät
kotikylänsä savuavan.
Sydän tiesi jo lähtijän turhaan
sinne paluusta haaveilevan.
Sinne iäksi jäi lapsuusmuistot,
koti lämpöinen ja kangaspuut,
hirret saunan ja uus vinttikaivo,
mummon ruskea rukki ja muut.

8. Ei se matka niin kauaksi vienyt,
mutta tie oli louhikkoinen,
eikä vastassa jokaista oltu
ovin avoimin odottaen.
Mutta mahduttiin vieraisiin nurkkiin
eestä ruokamme uurastamaan.
Huoli rakkaista mielessä laitto
paatuneemmankin rukoilemaan.

9. Joko ankarat sotien muistot
ovat hiljalleen häipyneet pois?
Voinko elää vain ohitse käyden
niin kuin niitä ei ollutkaan ois?
Kun mä vanhuksen kertovan kuulen,
mitä ollut on todellisuus,
alan ymmärtää, miksi se kalvaa,
nousee kyynel, kun on hiljaisuus.

Päivi Tahvanainen